

หน้าาก

บทที่ 35

สีหน้าของหญิงสาวฉาบไว้ด้วยความกังวลเมื่อขับรถพาชายหนุ่ม
ใกล้บ้านบิดาเข้าไปทุกที “คุณแน่ใจไหมคะว่าอยากจะไปพบพ่อ”
เสียงถามของเธอห้วนไหว ความจริงเธอกำลังถามตัวเองอยู่ต่างหาก
แน่ใจไหมที่จะพาชายหนุ่มไปพบคนที่เขาเกลียดชัง...

ชายหนุ่มอยากจะทำอะไรให้กับความวิตกกังวลของเธอ แต่ที่
ทำก็คือยิ้มอ่อนโยน

“อยากซิจ๊ะ ก็เรตกลงกันแล้วนี่นา ”

“ไม่ว่าพ่อจะเป็นใคร คุณยอมรับได้ทั้งนั้นใช่ไหมคะ...”

มืออ่อนๆ บีบมือเธอ เสียงพูดเจือหัวเราะ

“รักลูกสาวเขาแล้วจะไม่ยอมรับพ่อได้ยังไง ต่อให้พ่อคุณเป็น
เสือเป็นสิงห์ผมก็ต้องยอมเข้าไปหาอยู่ดี ”

ทศพยาซาเลื่องตามอง สีหน้ายังไม่คลายความวิตกกังวล

“พ่อเป็นผู้ชายแก่ที่กำลังเจ็บป่วย... บางทีอาจจะเสียชีวิตอยู่ได้
อีกไม่นาน ” เธอพูดอย่างขอความเห็นใจ “แม่เลี้ยงของฉันอ่อน
กว่าพ่อสิบปี ตอนนี้อาตมาแต่งตัวสวยออกไปงานสังคม ทิ้งให้พ่
นอนเหงา ฉันก็เลยต้องคอยมาอยู่เป็นเพื่อนเพื่อไม่ให้พ่อรู้สึกหดหู่
จนเกินไป”

เธอได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ใบหน้าที่หันมามองระบายไว้ด้วย
รอยยิ้ม “ลูกที่ดี ” ชายหนุ่มพูดกลบเกลื่อนความสะใจที่พองโต

รอยยิ้มของเขาทำให้หญิงสาวลืมหืมตมทุกอย่างมาแต่ไหนแต่ไร
ความรักความหลงทำให้ไว้วางใจมาตลอด เธอมองข้ามสิ่งสะกิดใจ
เล็กๆ น้อยๆ ไปเสมอ

“แต่เขาอาจจะเป็นคนที่คุณไม่ชอบ หรือว่าเกลียด...”

“ทำไมตัดพูดอย่างนั้น ” เขาแก้งทำงน

หญิงสาวหันมา ประกายตาสะท้อนความวิตกทุกซักร้อน

“สัญญาสิคะว่าถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ คุณจะไม่เกลียดฉันด้วย”

สีหน้าของเธอทำให้ชายหนุ่มต้องยัดกายมาจุมพิตแก้มนวล

“ผมจะเกลียดคุณได้ยังไง ” เขาถอยกลับไปพิงพนัก พามือ
ขาวเรียวไปทาบไว้กับจุมพิตและริมฝีปากที่ล่อมอยู่ด้วยเคราซากๆ ของ
ตัวเอง ทว่าอดนึกถึงคนที่กำลังจะไปพบไม่ได้ ประกายตายาม
หันหน้าไปจากเธอไม่วายแฝงความกร้าวกระด้าง

สีหน้าเธอระบายยิ้มอย่างคลายใจ เสียงพูดอ่อนหวานวิงวอน
ลูปไล้ใบหน้าสากคราอย่างรักใคร่ ...

“ฉันรักคุณ จำไว้นะคะ ”

ประกายตากร้าวของอีกฝ่ายกลับอ่อนลง

บ้านทรูหลังใหญ่ ตกแต่งประดับด้วยเครื่องเรือนและเครื่องประดับ
ที่พร้อมจะอวดตัวถึงความร่ำรวยของเจ้าของบ้านทำให้ชายหนุ่มต้องมอง
ไปรอบๆ “บ้านสวยจริง ”

“แม่เลี้ยงฉันชอบตกแต่งคะ ที่นี่มีแขกไปมาไม่เคยขาด ”

“บ้านผมไม่ค่อยมีใคร เทียบกับที่นี่แล้วระจอกมากเลย ”

“ฉันชอบบ้านสวนที่ริมคลองของคุณ ” ยิ้มของเธอบอก
ความรู้สึกที่จริงใจ

เธอให้ชายหนุ่มนั่งรอเมื่อตนเองเข้าไปหาพ่อในห้องนอนที่ชั้นบน
จุมพิตทักทายและช่วยเขาแต่งตัวให้เรียบร้อย

“ตัดพาใครคนหนึ่งมาหาพ่อคะ ”

ท่าทีของลูกสาวทำให้วาทินเดาออก ชายสูงวัยถึงกับเงิบงัน
ไปด้วยความรู้สึกหนักใจ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน จาริตมาหาเขา สีหน้าท่าทางเคร่งเครียด
ไม่ยอติอาการต้อนรับขับสู้เอาอกเอาใจของคุณอรุณี จาริตไม่พูด
ธุระการงานอื่น ธุระของเขาก็คือ...

“ลูกสาวคุณบอกว่าไม่อยากจะแต่งงานกับผม ”

ชายสูงวัยที่ดูชราเกินวัยเพราะความเจ็บป่วยถึงกับเงิบงัน

ทักทายพูดเรื่องนี้กับเขามาก่อน แต่ไม่นึกว่าเธอจะตัดสินใจรวดเร็วขนาดนั้น

สีหน้าของจาริตบึ้งตึง ประกายตากราวๆดูต้นทำให้ชายสูงวัยผู้เจ็บป่วยหายใจไม่สะดวก

“ เขารักชอบพอกับใคร มาพูดให้คุณฟังบ้างหรือเปล่า ”

“ เปล่าเลยครับ ผม... ไม่รู้เรื่องอะไรของเขาเลย ”

“ เป็นไปได้ยังไง จะให้ผมเชื่อหรือ ทักทายมาหาคุณทุกวัน คงจะต้องพูดอะไรออกมาบ้าง ”

“ ผมไม่รู้เรื่องเลยจริงๆ ” เขายังยืนยันปฏิเสธ

คุณอรุณีได้แต่หนึ่งฟัง ปกติจาริตไม่ชอบเธออยู่แล้วแต่ยังพูดกันดีด้วยมารยาทของสังคม บรรยากาศตึงเครียดกดดันแทบว่าจะระเบิดได้ทุกเมื่อ ทำให้เธอไม่กล้าสอดแทรก แม้จะนึกถึงโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องหนึ่งของลูกเลี้ยงขึ้นมาได้ ทักทายมักจะปลีกตัวไปไกลเมื่อใช้โทรศัพท์เครื่องนั้น ท่าทางดูผิดแปลกเหมือนคนมีความลับที่กำลังปกปิด

“ ถ้าทักทายต้องการอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ ผมไม่ขัดข้องหรอก ” สีหน้าและประกายตาของจาริต ขัดแย้งกับคำพูด วาทินซึ่งผ่านโลกมามากและรู้จักชายหนุ่มผู้นี้ดี ได้แต่รู้สึกหวาดหวั่น

“ แต่ผมก็ต้องบอกคุณไว้ก่อนว่าผมคงจะทำอะไรให้คุณอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้ไม่ได้อีกต่อไป และไม่ว่าคุณจะทำอะไรอย่างไรก็ไม่ใช่เรื่องของผมอีกแล้วทั้งนั้น ”

คำพูดสุดท้ายที่หนุ่มใหญ่ทิ้งไว้ก่อนจะกลับไปอย่างไม่คลายความโกรธเกรี้ยวเคร่งเครียดยิ่งทำให้ผู้เป็นพ่อรู้สึกหนักหน่วง วิตกทุกซักร้อน

“ คุณจะ**ไม่**บอกใช่ไหม ดีละ อย่าให้ผมรู้เองเชียวนะว่าเป็นใคร ถ้านายคนนั้นยังได้แต่งงานกับลูกสาวคุณแบบมีอวยวะครบถ้วน ผมก็ไม่ใช้นายจาริตแล้วละ...”

“ พ่อคะ ” เสียงอ่อนเรียกเบาๆ สีหน้าลูกสาวเต็มไปด้วยความห่วงใย “ พ่อเป็นอะไรหรือเปล่า ”

วาทินถอนใจ “ พ่อสบายดีลูก ”

“ พ่อพบเขานิดหนึ่งนะคะ แล้วทักจะรีบพาเขากลับ ”

“ ได้ซี เพื่อลูก ทำไมพ่อจะทำไม่ได้ ”

ลูกสาวจัดเสื้อผ้าให้ เช็ดหน้าตาหิวผมเผ้า จนชายสูงวัยดูสดใสพร้อมจะรับแขก วาทินไม่วายถามในระหว่างนั้นว่า

“ ทักคิดดีแล้วหรือลูก ลูกอยู่กับคุณจาริตมาตั้งนาน จะตัดขาดง่ายๆ อย่างนั้นเชียวหรือ ”

เสียงอ่อนเจือกังวลแห่งความสุขกระซิบอยู่ข้างๆ ประกายตาของเธอแวววาม “ ลูกรักคุณนะคะ เขาทำให้ลูกมีความสุข ลูกอยากอยู่กับเขาไม่ว่าชีวิตจะเป็นอย่างไร ไม่ว่ารวยหรือจนลูกก็มีความสุขในเมื่อได้อยู่กับคนที่ลูกรัก ”

วาทินต้องนั่งรอดด้วยความรู้สึกหนักอึ้งขณะที่ร่างเล็กๆ ที่สมส่วนหายออกไปจากห้อง ปลอดภัยตัวเองว่าชีวิตและความรู้สึกของลูกไม่ใช่สิ่งที่เขาจะเข้าไปบงการบังคับได้ ถึงอย่างไรอนาคตของทักทายคงไม่เลวร้ายจนเกินไป เธอมีวิชาความรู้ มีทรัพย์สินเงินทองสำหรับหล่อเลี้ยงร่างกาย และมีความรักมากมายหล่อเลี้ยงหัวใจและวิญญาณของเธอ..

ร่างสูงที่มีอบบางๆ จับจูนเข้าประตูมาทำให้ชายสูงวัยรู้สึกตัวขาไปชั่วขณะ เขาเคยเห็นหน้าตาแบบนี้ที่ไหนมาก่อน และแม้ในวูบแรกก็ไม่ได้ให้ความรู้สึกที่ดีเลย

“ พ่อคะ นี่คุณนะ...” เธอแนะนำ มือเกาะแขนชายหนุ่มไว้แน่น สีหน้าและน้ำเสียงที่หันไปพูดกับเขาดูจะวิตกกังวลต่อความรู้สึกของฝ่ายนั้นมากกว่าอย่างอื่น “ คุณนะ นี่คือพ่อของทักคะ ”

สีหน้าเคร่งขรึมของชายหนุ่มทำให้เธอกังวล ไม่รู้ว่าเขาสร้างป็นสีหน้าเจ็บปวดผิดหวังหันมาสบตาเธอ

เธอได้แต่มองตอบอย่างวิงวอน ประกายน้ำตาคลอลตากระซิบบอกเขาว่า

“ ฉันทยอมรับผิดทุกอย่าง แต่ว่าฉันรักคุณนะคะ ”

ประกายตาของอีกฝ่ายคล้ายจะอ่อนลง รอยยิ้มบางๆ ในใบหน้าที่เคร่งขรึมทำให้เธอยิ้มออก มือบางกอดกระชับพาร่างสูง เคลื่อนใกล้เข้ามาอีกจนชายสูงวัยเห็นทุกรายละเอียดบนใบหน้าสะอาด ที่มีประกายตาแข่งกร้าวเป็นชานัน

รหัททยกมือไหว้อย่างผินใจ ประกายตา สีหน้าและรอยยิ้มเมื่อมองสังขารอันเจ็บป่วยตรงหน้าบอกความสมเพชและสาสมแก่ใจ แม้ทศตยาไม่เห็น แต่ชายสูงวัยที่ผ่านโลกมามากอย่างวาทีน พอจะอ่านออกและรู้สึกได้

วาทีนรับไหว้ ตัดความรู้สึกในทางลบออกไปเสีย

“ สวัสดิ์ดีคุณ ชื่ออะไรล่ะ ”

“ รหัททครับ ”

“ หน้าตาคุณๆ เคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า ”

“ ไม่มีคำตอบนอกจากรอยยิ้มจางๆ ในสีหน้าเคร่งขรึม ”

ทศตยาบีบแขนชายหนุ่มอย่างวิงวอนขอร้อง

“ จะรู้จักได้ยังไงล่ะคะพ่อ ก็ทศตเพียงจะพามาวันนี้เป็นครั้งแรก ”

“ แล้วทำงานอะไร ”

“ คำชายครับ ”

“ ขายอะไร ”

คราวนี้ชายหนุ่มรีบตอบก่อนว่า “ อุปกรณ์ไฟฟ้าครับ ”

แม้ทศตยาไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่คัดค้านปฏิเสธ ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกที่ชายหนุ่มจะบิดเบือนอาชีพการงานไปบ้าง

“ พวกไหนบ้างล่ะ ”

ชายหนุ่มเอ่ยชื่อสินค้าหลักๆ ออกมา วาทีนชกต่ออย่างตั้งใจ จะชวนคุยเสียมากกว่า ก่อนจะถามว่า “ แล้วมารู้จักกันได้ยังไง ”

จะบอกพ่อได้อย่างไรว่าเธอรู้จักรหัททในงานราตรีหน้ากากซึ่งเพิ่งผ่านไปไม่กี่เดือน พ่อคงจะตำหนิแล้วก็ห่วงใยที่ลูกสาวช่างใจเร็วนัก รหัททเป็นคนให้คำตอบ “ รู้จักกันโดยบังเอิญครับ ”

“ ค่ะ พ่อ แล้วก็คุยกันมาเรื่อยๆ ” เสียงของเธอบอกความโล่งใจ

สีหน้าของหญิงสาวแจ่มใสขึ้นเรื่อยๆ ดีใจที่คนที่เธอรักสองคนพูดคุยกันได้ แม้จะยังรู้สึกถึงความแปลกแยกชัดเจนในท่าทีของชายหนุ่มอยู่บ้าง เธอเกาะติดอยู่ข้างๆ ดวงตาที่แฝงความห่วงใยวิตกกังวลคอยวนเวียนมองใบหน้าด้านข้างของชายหนุ่ม น้ำเสียงพูดประจบเอาใจ

วาทีนซึ่งเห็นคนทั้งสองตรงๆ เต็มตาต้องทอดถอนใจ เขายังรู้สึกถึงความเย็นชากร้าวกระด้างไม่เป็นมิตรที่แฝงจากชายหนุ่ม ผู้นั้นแต่ไม่รู้ว่าด้วยเหตุผลอันใด

“ พ่อเหนื่อยแล้ว ” หญิงสาวพูดเมื่อเห็นท่าทีของบิดา คิดว่าควรพาชายหนุ่มออกไปจากบรรยากาศที่น่าอึดอัดใจนี้เสียที่

“ เรากลับกันก่อนดีไหมคะคุณระ พ่อจะได้พักผ่อน ”

อาการยิ้มขรึมของชายทั้งสองคล้ายกับจะเป็นการตอบรับ

วาทีนพูดว่า “ ผมมีลูกสาวอยู่คนเดียว รักแล้วก็ห่วงมาก ผมหวังว่าคุณจะรู้สึกอย่างเดียวกัน ขอให้คุณดูแลเขาแทนผมด้วย ”

“ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ ” เสียงตอบรับแฝงกังวลประหลาด กิ่งเยาะหยัน กิ่งหมายมาด

หญิงสาวเดินมากอดบิดา “ ขอขอบคุณค่ะพ่อ ”

“ พ่อรักลูกนะ ”

“ ทศตรักพ่อค่ะ ”

วาทีนมองตามร่างสูงเดินออกไปจากห้อง โดยมีร่างบางๆ ของลูกสาวที่เขารักถนอมเกาะติด บอกไม่ถูกว่าเหตุใดจึงรู้สึกหนักอึ้งในอก ไม่ใช่เพราะท่าทีของทศตยาที่บอกให้รู้ว่าเขากำลังจะสูญเสียจาริตในฐานะลูกเขยไปจริงๆ แต่สีหน้าท่าทีของชายหนุ่มผู้นี้ต่างหากที่ช่างแปลกประหลาดและให้ความรู้สึกที่ไม่ดีเอาเสียเลย ใบหน้าสะอาดสะอ้านคมคาย ร่างสูงแข็งแรงที่มีท่าทีราวไม่เกรงกลัวใครเลยในโลก... เขารู้สึกคล้ายเคยเห็นที่ไหนมาก่อน.....

“ขอบคุณค่ะ คุณระ ”

ทัตทยาพูดเมื่อกลับมา นั่งอยู่ด้วยกันในรถ คราวนี้ชายหนุ่ม ทำหน้าที่เป็นคนขับ เขาหันมายิ้มขำๆ

“ คุณรู้มาตลอดใช่ไหม...”

“ คุณบอกฉันเอง ในงานราตรีหน้ากากที่เราพบกัน...”

“ แล้วทำไมคุณไม่บอกว่าคุณเป็นใคร ”

“ ฉันควรจะบอกหรือคะ ” เสียงถามวิงวอน “ ถ้าฉันบอก ตั้งแต่วันนั้น แล้วเราจะมีวันนี้หรือคะ ”

อีกฝ่ายไม่ตอบ ดวงตาเข้มนิ่งได้คิ้วหนามองอยู่แต่ถนน หนทางข้างหน้า

“ ตั้งแต่วันแรกที่เราพบกัน ฉัน... ไม่เคยเป็นตัวของตัวเอง ”

ทัตทยาสารภาพออกมาด้วยน้ำเสียงอ่อนจริงใจ “ คุณทำให้ฉันรู้สึก เหมือน... เหมือนเป็นคนพิเศษ... ฉันเฝ้าแต่นึกถึงคุณ... เวลาที่ได้ ค่อยกัน มันเหมือน...” เธอนึกหาคำพูด “ เหมือนฉันอยู่ในอีกโลก หนึ่ง ที่มีแต่ความรู้สึกดีๆ... ฉันไม่ได้ยิ้มหรือหัวเราะ หรือว่ามี ความรู้สึกแบบนั้นมานานักหนาแล้ว...”

ใบหน้าด้านข้างที่เธอเห็น ให้อรอยเส้นกรอบที่นำมาอง สีหน้า ของเขาดูจะดีขึ้น น้ำเสียงพูดอ่อนลง

“ คุณไม่ยอมบอกที่อยู่ ไม่ให้เบอร์โทร ไม่บอกให้รู้เลยว่า เป็นใคร ”

“ ตอนนั้นฉันแค่คิดว่า รออีกหน่อย ให้เรารู้จักกัน ให้ฉันมี โอกาสเป็นเพื่อนและทำสิ่งดีๆ ให้แก่คุณบ้าง แล้วเมื่อพร้อมจะเปิดเผย ตัวเอง ฉันหวังว่าความรู้สึกของคุณต่อครอบครัวของฉันจะเปลี่ยนไป”

เขาหันมายิ้ม

“ คุณทำสำเร็จแล้ว เดี่ยวนี้ผมรักคุณจนไม่คิดถึงอะไรอื่น ”

“ ฉันก็รักคุณค่ะ มากกว่าที่คุณรักฉันเสียด้วยซ้ำ ”

“ เอาอะไรมาวัด ”

หญิงสาวยิ้มอย่างมีความสุข เธอรักเขาจนยอมทิ้งชีวิตที่มั่นคง หรูหราทั้งชีวิต เพียงเพื่อที่จะแลกกับอะไรก็ตามที่ยังมองไม่เห็นชัดเจน โดยไม่ลังเล แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช้เรื่องที่จะถกเถียง แม้เขารักเธอ เพียงแค่หนึ่งในร้อยของความรู้สึกที่เธอมี เธอก็พอใจอย่างยิ่งแล้ว

รถแล่นมาจอดหน้าบ้านที่มีคลองเล็กๆ ผ่านสุดแนวรั้วทาง ด้านหลัง ทัตทยาถามว่า

“ เรามาที่นี่ทำไมกันคะ ”

“ คุณพาผมไปหาพ่อคุณแล้ว ทีนี้ผมก็พาคุณมาหาแม่ผมบ้าง ”

“ แต่คุณเคยพามาแล้วนี่คะ ”

“ ตอนนั้นแม่ไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ” เขาป้อนคำพูดพลางหลีวตา หญิงสาวมองร่างสูงก้าวลงไปเปิดประตูเพื่อที่จะนำรถเข้าไปข้าง ใน บอกตัวเองว่าอะไรจะเกิดขึ้นหากเธอตามเขาเข้าประตูบ้าน หัวใจเธอเต้นแรง มือเย็นเฉียบ

ร่างที่ถูกโอบประคองออกจากรถเข้าสู่ประตูไม้สักบานใหญ่ มี อาคารสั้นเล็กน้อย พอบานประตูปิดลง เธอก็ถูกกอดไว้ทั้งร่าง ร่างอุ่นที่แนบชิด อ้อมแขนแข็งแรงและใบหน้าที่ก้มลงมาเคลียเคล้า บอกความปรารถนาที่รุ่มร้อน

“ คุณระ เดี่ยวก่อนคะ ”

อีกฝ่ายไม่ฟังเสียง “ ผมรักคุณ ”

เขารักเธอและเธอรักเขา ทัตทยาถามตัวเองว่าจะต้องลังเล อะไรอีก เธอตัดสินใจแล้วที่จะเลือกรักเป็นคู่ชีวิต ในวันนี้เขา ไม่มีท่าทีเกลียดชังพออย่างที่เคยแสดงออกมา เขาแสดงให้เห็นแล้วว่ารักและยอมรับ แม้ว่าเธอเป็นลูกของวาทีน...

หญิงสาวได้แต่ยอมให้ทุกอย่างผ่านไปตามกระแสของความ ปรารถนาของคนที่คุณรักทั้งหัวใจ ชีวิตและวิญญาณ...

ทัตทยาคงล้มทั้งยืนหากรู้ว่าหลังจากแยกกับเธอแล้ว ขณะที่ เธอกลับบ้านไปเผชิญหน้ากับจาริต

รหัทไปอยู่กับยุพยง.....